

‘Ik lijk op een kat met negen levens, kortom een taai beestje’

20 DECEMBER 2017

Ze is misschien wel het meest te vergelijken met een kat, ze heeft in ieder geval nét zo veel levens. Voor Henny van Hout (69) uit Eindhoven begon het onheil in 2011 met een verkeersongeval. Een bus die op het laatste moment van richting veranderde, raakte haar en haar fiets. Ze kneusde haar voet ernstig en brak haar teen. In de jaren die volgden, vocht Henny tegen een melanoom in haar arm en tegen darm-, baarmoeder- én eierstokkanker. “En dan krijg je als klap op de vuurpijl ook nog even te horen dat je een hersentumor hebt.” Om andere kankerpatiënten een hart onder de riem te steken, schreef ze haar ervaringen op in een boek getiteld: *Hoe komt het dat ik nog steeds rondloop? Ik had ook dood kunnen zijn!* “Ik weet niet hoe het kan of waarom de kanker mij iedere keer moet hebben. Maar dat zijn juist de vragen die ik niet probeer te beantwoorden want dan word je gek”, benadrukt Henny.

Het jaar 2011 staat bij Henny als een marker gegrift in haar geheugen. “Voor mijn gevoel is toen alles begonnen. Ik fietste naar mijn werk en werd aangereden door een bus. Ik was toen al voor het geluk geboren, want ik kwam wonder boven wonder niet onder de bus terecht. Ik hield er een flink gekneusde voet aan over en een van mijn tenen was gebroken. Een meevaller dacht ik in eerste instantie maar de revalidatie duurde wel iets langer dan verwacht”, begint Henny haar verhaal. “Dat is de start van zes jaren vol beproevingen.”

Huidkanker

Na een half jaar op krukken, ging Henny weer aan het werk. “In die tijd liet ik een plekje controleren bij de huisarts. Meer onder het mom van; ‘daar heb ik nu tijd voor’. Ik had nooit

verwacht dat het niet goed was. De huisarts haalde het plekje eruit, stuurde het op ter controle en na een week kreeg ik te horen dat ik me moest melden bij de dermatoloog in het ziekenhuis want het was een melanoom, de gevaarlijkste vorm van huidkanker. In het ziekenhuis hebben ze nog wat meer weggehaald en uiteindelijk was ik schoon en waren er geen uitzaaiingen. Dit traject ging zo snel, dat ik niet eens de kans had om me te realiseren wat er was gebeurd. Dat deed ik dus ook niet en ik ging gewoon weer aan het werk”, lacht ze.

Vakantie

Na de huidkanker breekt een korte periode van rust aan. “En wat doen we dan, dan boek je een vakantie. Als ik nu terugkijk, zijn we de afgelopen zes jaar tussen de bedrijven door veel op vakantie geweest. Even de kop leegmaken maar vooral gewoon even genieten”, zegt ze. In 2013 gaat het opnieuw mis. “Dat was het jaar waarin ik 65 jaar zou worden en met pensioen zou gaan”, zegt Henny. Zin in haar pensioen had ze niet. Ze vervolgt: “Ik vond het heerlijk om te werken met mijn studenten en kennis over te dragen en te praten over voetbal. Ik heb mijn werk altijd met veel plezier gedaan. Mijn buikpijn destijds weet ik daarom ook aan mijn naderende pensioen”, zegt Henny. Toch maakte ze haar klachten bespreekbaar bij de huisarts die aan een blaasontsteking dacht. Dit bleek niet zo te zijn. “Net voor een vakantie had ik bloed laten prikken. Ik weet nog dat het ziekenhuis een paar dagen later belde, dat we acuut terug moesten komen van vakantie omdat mijn bloedwaarden extreem hoog waren. Wat nu weer, dacht ik.”

Uitgezaaide darmkanker

Diverse onderzoeken volgden met uiteindelijk een bizarre diagnose; uitgezaaide darmkanker. “Ik bleef heel rustig toen ik het te horen kreeg. Het leek wel een film die om me heen werd gespeeld. Ik luisterde naar het behandelplan; chemo, operatie, chemo en zette er opnieuw mijn schouders onder.” Henny onderging in 2014 een zogenaamde debulking operatie waarbij naast haar baarmoeder, eierstokken, eileiders ook een gedeelte van haar darm is verwijderd. “Ik ben helemaal niet misselijk geweest en heb me nooit ziek gevoeld. Na de laatste chemo, was de kanker weer weg. Ik heb me nooit afgevraagd waarom het mij allemaal moest overkomen. Ik ben ook geen moment emotioneel geweest in die periode. Heel apart, als ik hier achteraf op terugkijk. Maar ik heb nooit aan doodgaan gedacht, ik hou teveel van het leven denk ik.”

Hersentumor

Een jaar lang genoot ze zonder al te veel obstakels van haar kleinkinderen en boekte ze regelmatig een vakantie. Toen sloeg het noodlot opnieuw toe. “Ik hing aan de lijn met mijn zoon en realiseerde me ineens dat er geen woorden meer uit mijn mond kwamen. Het was gebrabbel. Na een goede nachtrust was dit weer weg maar toen de letters in de krant ook begonnen te dansen, ben ik toch maar even naar de huisarts gegaan. Die dacht aan een TIA maar het bleek veel erger. Ik had een tumor in mijn hoofd, de kanker was terug. Toen zakte mijn wereld in en raakte ik in paniek. Zou ik nog een beetje geluk over hebben om ook dit weer te kunnen verslaan?” De tumor zat ingekapseld en werd in Tilburg verwijderd. “De operatie vond in Tilburg plaats maar de nacontroles en alle ‘APK-keuringen’ om de vier maanden zijn in het Catharina Ziekenhuis. En dat vind ik heel prettig. Iedereen denkt daar met je mee, je wordt gehoord en als een mens behandeld. Ik ben geen nummer en wil ook niet altijd patiënt zijn. Tot op heden krijg ik iedere keer weer goed nieuws. Er zit nog wel iets in mijn hoofd maar dat is niet gevaarlijk en het wordt goed in de gaten gehouden. Dus wie ben ik om me zorgen te maken. Ik probeer alle hobbels van het leven zo positief mogelijk te nemen, je druk maken kan altijd nog. Tot nu toe werkt deze methode, al hoop ik nu mijn beproevingen wel te hebben gehad. Gewoon een keer verkouden zijn, is ook voldoende”, lacht ze.

Henny's boek *'Hoe komt het dat ik nog steeds rondloop? Ik had ook dood kunnen zijn'* is te koop bij diverse boekhandels voor de prijs van € 16,95.

[Nieuwsoverzicht Catharina Ziekenhuis](#)